

ANNONS

✉ Mejla

Ulrika Stahre

+ FÖLJ

Kulturarbetare, vi har saknat er

Isoleringen, krisen och skapandet tar plats i nya projekt

PUBLICERAD: MINDRE ÄN 3 TIM SEDAN

FOTO: TORBJÖRN JOHANSSON / TOBIAS SJÖDIN

KONST

”**Gemene man lär sakna kulturen, kanske kan förstå och respektera dess värde lite mer, att inte ta för givet att vi kulturarbetare ska finnas här och leverera.**” Orden är **Dana Sederowskis**, från mobilfilmserien *Kultur under Covid-19* som nu finns i sin helhet på Borås konstmuseums hemsida. Konstnärer, författare, musiker, dj:s, performanceartister vittnar i korta filmer om livet som skapande individ under pandemins isolering.

Extrajobb och bokningar försvinner, men skapandet rullar i många fall på. Flera återkommer till att man redan är van att jobba i isolering. Inspirationen, däremot, den tycks falla in i den allmänna tristessen. Alla vill ju kunna nå ut, det är trots allt det som är poängen med konst och kultur. Kommunikationen.

Lena Mattsson och **Ola Åstrand**, som curerat serien, har valt spännande individer och mixat snyggt. **Johan Jönson** läser dikt. **Stina Fors** skapar ett adekvat ljudverk. Men mest är det berättelser inifrån skapandets, eller det bristande skapandets verkstad. Tristessen och oron har vi alla gemensamt.

Så egentligen är det fina tider för konsten: referensramarna är mer gemensamma än för bara några månader sedan. När curatorgruppen Muskot gjorde en open call till en konst- och poesiutställning var tanken att skapandet just ska få komma ut i friska luften, möta en publik och kanske göra det som konst gör bäst. Väcka något nytt – tankar, känslor – eller vindla sig in någonstans i betraktarens inre för att ligga och vila ett tag, tills ett möte kan ske.

På utställningen *Isolering | Kommunikation* på [Färgfabriken](#) (t o m den 14 juni) är det snarare den senare sortens kommunikation. Det är en märklig utställning en märklig försommar. Konstverken har placerats ut på golvet, både målningar och tredimensionella verk, och varje verk har ordentlig distans till sin nästa. Som vi själva. Antagligen är det inbillning och en coronaläsning men de flesta verk har en sällsam ton av stillsam sorg, vemod, inåtvändhet.

ANNONS

Det är **texterna** som biter sig fast. Inte bara poesin, som får hänga på rimlig läshöjd på väggen, utan också ett textbaserat konstverk som **Simon Skutelis** *Utan titel*. Suggestivt och hypnotiskt upprepas "På grund av den rådande situationen ..." in absurdum. En rådande situation som får George att börja skriva igen, Jesus att komma tillbaka och en bäddad säng att ge upphov till ångest. Den är knäpp, den rådande situationen, och rymmer både möjligheter och fador.

Men det jag gillar mest är inte coronarelaterat, som **Kaisa Luukkonens** *Tblisi, 9 march 2019*, en sprucken transparent megafon, eller **Tilda Lovells** spöklika *Ziegenmelker* – fågel och människa i ömsesidigt våldsamt beroende. Och även om tanken är smart med golvet och distansen, blir det inte riktigt någon samlad upplevelse av utställningen – den är för mycket en spegling av oss själva, förvisso en manifestation för konsten och poesin men mer just ett statement.

Projekten i Borås och i Liljeholmen liknar varandra: de kommer inifrån ett behov att synas och bearbeta en gemensam kris, vare sig den är konstnärlig, ekonomisk eller existentiell. Så medan jag knäböjer för att kunna se konstverken, som vore jag en solidarisk polis, funderar jag ändå på Dana Sederowski. Kulturarbetare ska inte bara leverera. Men vi saknar er.

Av: **Ulrika Stahre**

KOPIERA LÄNK

PUBLICERAD: 06 JUNI 2020 KL. 10.55

ÄMNER I ARTIKELN

Covid-19

Färgfabriken

ANNONS

